

Sändaren. Ledare nr 1, 2010

Adventstid för ny kyrka

Själva processen att skapa en ny kyrka innebär fördjupad diskussion och engagemang i vad det innebär att vara kristen och kyrka.

Advent betyder ankomst men tolkas lika ofta som väntan. Det är visserligen två år kvar till nyåret 2012 då den gemensamma framtidens kyrka enligt plan ska stå klar. Men 2010 blir ett år av väntan då mycket av det nya redan bör komma.

Arbetet med den gemensamma kyrkan präglas av den blandning av snabbhet och tröghet, av entusiastiska genombrott och eftertankens och orons bakslag, som brukar utmärka alla stora förändringsprocesser. Vi fick vänta ganska länge på möjligheten att säga principiellt ja. När den kom vid samfundskonferenserna i maj i fjol, blev stödet starkare än väntat. Sedan tog det tid att få ihop de praktiska arbetsgrupper som skulle föra den konkreta utvecklingen vidare. Men väl på plats en bit in på hösten, verkar de ha arbetat snabbt och entusiastiskt. Redan om bara ett par veckor ska de komma med konkreta förslag.

Kritiker till processen att skapa en ny kyrka hävdar inte sällan att arbetet skulle ta kraft från det enda väsentliga – att predika evangelium och leda människor till tro på Jesus Kristus. Det kan låta bestickande men är ändå fel. Till människor som säger sig vilja leva utanför församlingen och klara sin tro själva, har våra samfund och församlingar alltid sagt att det må vara vackert tänkt men går inte. Tron behöver det stöd och sammanhang som församlingen utgör. Och den ensamma församlingen på en ort står också i ett större sammanhang i Sverige och världen.

En kyrka behövs alltså. Drivande bakom vår gemensamma process mot en ny kyrka är den mängd församlingar som redan gått samman lokalt och tillhör två eller flera samfund centralt. De har under nu ganska många årtionden just koncentrerat sig på det enda väsentliga i sitt närsammanhang. Men de inser att bara detta inte håller i längden. Dubbelanslutningarna blir förvirrande och ofrivilligt ansvarslösa vad gäller engagemang i samhälle och omvärld. Och varför ska vi inte vara ett som kyrka nationellt, när vi är det som församling lokalt?

Själva processen att skapa en ny kyrka innebär också fördjupad diskussion och engagemang i vad det innebär att vara kristen och kyrka. Den tvingar oss att se tillbaka på våra traditioner. Vad har de tre kyrkoskapande samfunden betytt historiskt och sett som sin särskilda uppgift och gåva och vad av detta är fortfarande av vikt och måste föras vidare?

I dag verkar frikyrklig mest ha blivit ett epitet för vissa bestämda gudstjänstformer, bibeltolkningar och privatmoraliska uppfattningar. Det är något som framför allt återfinns i andra sammanhang än den gemensamma framtidens. Men för inte så väldigt länge sedan talade just baptister, metodister och missionsförbundare stolt om att de var frikyrkliga, inte frireligiösa eller något än värre. Deras samfund var fria kyrkor utan bidning till staten som människor som kommit till tro frivilligt anslöt sig till. De förkunnade personlig tro,

omvändelse och socialt ansvar. De värnade om människors frihet att själva tolka bibel och tro, att tänka kritiskt och ta demokratiskt ansvar i samhället.

Här finns den historiska kärna vi måste be och verka för att den lever vidare i den nya kyrka vars ankomst vi väntar.

ANDERS MELLBOURN¶

Bättre nytt år 1

Vad vi vill ha mindre av under 2010 än i fjol är debatter med uppskruvat tonläge och sårande grovheter.

Kanske har det blivit för lätt att skriva några rader på bloggar eller Facebook för att vi riktigt tänker igenom hur vi formulerar oss. Webben ger samma distans till mottagaren som brevet eller den tryckta artikeln. Då det alltid lättare att formulera sig drastiskt än vid ett personligt möte eller i telefon. Samtidigt saknar webben det självklara tillfälle till eftertanke och kontroll som finns innan vi lägger ett brev på posten eller beslutar att skicka en artikel till tryckning.

Kanske har också hela den politiska verkligheten blivit så komplicerad att det är enklare att ta till svepande förenklingar och personbeskyllningar än att formulera egna konkreta argument och förslag.

I år är det valår och kamp om den högsta politiska makten. Debatten kan gå alldeles över styr. Men vi vill ändå hoppas. ¶

Bättre nytt år 2

Vad vi vill ha mindre av under 2010 än i fjol är konspirationsteorier.

Under 2009 fanns de som vägrade vaccinera sig för att de såg hela epidemihotet som ett påhitt av beskäftig folkhälsomaffia och vinsthungrig vaccinationsindustri. När epidemispridningen sedan blev mindre än fruktat togs det som belägg för konspirationsteorierna, trots att det skulle kunna vara tvärtom. Inför klimattoppmötet i Köpenhamn återkom argumenten mot teorierna om den globala uppvärmningen – att de saknar vetenskaplig grund och bara drivs av vissa experters prestigesträvan eller extremisters önskan att stoppa industriutvecklingen. Avslöjade hemliga e-postmeddelanden blev trumfkort inför konferensstarten.

Konspirationer lockar eftersom de ofta är bestickande. De både avslöjar och hänvisar själva till förment vetenskaplighet. De är drivkraften till mycken avslöjande journalistik. Men vi ska inte tro på dem för det. ¶

Jesus kommer

Jesus är Människosonen som förkunnar Guds rike på jorden. Det förverkligas i vårt sätt att leva med och för varandra som människor.

Till jul blir det särskilda kristna budskapet tydligt. I julens berättelser blir Gud människa, går in under vanliga människors villkor och förkunnar att Gudsriket gäller vårt vanliga liv. Det är något annat än vad religion och gudstro betytt tidigare.

Den Gud och de gudar människor genom historien tillbett och fortfarande ofta vänder sig till är allsmåttiga härskare som dels används för att förklara sådant vi med vårt förnuft inte förstår, dels ska blidkas genom offer och underkastelse. Jesus och den Gud han kallar Fader är annorlunda.

Vi vet förstås väldigt litet om den historiske Jesus. Evangeliernas källvärde är ofta osäkert och många skildringar motsägelsefulla. Men genom årtusenden har människor genom alla oklarheter i de bibliska berättelserna anat och mött en Jesus som berör, utmanar, inspirerar, tröstar och förlåter; en Gud som ger försoning och upprättelse.

Kristendomen har, förvisso särskilt sedan den blev romersk statsreligion på 300-talet, hyllat Jesus Kristus som en väldig härskare i rymderna med kejsare, påvar och kungar som sina jordiska ställföreträdare. Men i de bästa av de storslagna bysantinska Kristusmosaikerna finns också ofta ett stråk av vemod, medkänsla och utsatthet i Jesu blick. ”Kungarnas Kung” som hyllas i Händels Messias är i verkligheten vår broder, som är till för oss och manar oss att vara till för andra.

Jesus rider in i Jerusalem på en arbetsåsna som en nästan övertydlig markering mot den romerske härskaren på stridshäst. Jesus talar om sig själv som Människosonen och förkunnar Guds rike på jorden, något som förverkligas i vårt sätt att leva med och för varandra som människor.

I den kristna tradition av ”dissent”, protest och motstånd mot den världsliga makten och dess ordningar, som de svenska folkrörelsesamfundet står i, har denna Jesuserfarenhet varit stark. I ett av Kristus inspirerat motstånd mot den givna maktordningen och med den personliga myndighet som en frälsningsupplevelse gett, har våra fäder varit med och berett väg för demokrati och en tankefrihet som också påskyndat utvecklingen av ett sekulärt samhälle. Något tillspetsat kan vi säga att sekulariseringen i vår evangelietolkning och upplevelse är en Guds välsignelse.

Visst är det bra med ett regelbundet gudstjänstliv, daglig bön och andlig koncentration. Visst måste det kristna livet också uttrycka våra andliga behov. Men egentligen är inte Jesus vidare andlig. Att förkunna och bekänna Jesus måste vara mindre prat och mer verkstad som det heter i samtidens språkbruk.

Det som människor genom århundradena upplevt och upplever som revolutionerande med Jesus och möjligheten att tro på honom är mötet med en Broder som talar om att Gud är annorlunda. Gud blir människa, ger oss kraft att leva i frihet. Och det Han kräver är inte underkastelse, dyrkan och offer utan något mycket svårare — att vi ska ta emot och leva med de minsta och svagaste ibland oss. För det är där Han finns och då Han uppenbarar sig. ¶

ANDERS MELLBOURN

En styrelse måste ta ansvar för sina beslut

När missionskyrkans styrelse beslöt att öppna för de pastorer och församlingar som så vill att viga samkönade par, visste den att opinionen var delad och att beslutet skulle bli kontroversiellt.

Tar man ändå sådana beslut (vilket Sändaren stöttat och välkomnat) måste man bli synlig, vara beredd att argumentera och ta ansvar och initiativ i den diskussion som följer. I stället har ledningen stått bredvid och hänvisat till ett brev till församlingarna som fortfarande inte är avsänt. Inte så konstigt att motståndarna tagit över debatten och enkelt tvingat ledningen till reträtt.

Oklart är också om ledningen ens står för sin omsvängning. Arbetsutskottet som låtit skjuta på frågan till efter konferensen i maj har enligt Missionskyrkans konstitution ingen rätt att fatta egna beslut. Att som man nu gör påstå att arbetsutskottet bara fattat ett praktiskt beslut, inte ändrat något i sak, övertygar inte.

Även om brevstormen mot Missionskyrkans kansli må ha varit kraftig, har heller ingenting framkommit som tyder på att opinionen är markant annorlunda än vad en lyhörd ledning redan känt till. Sändarens enkäter bland ordföranden (i nr 23/09) och pastorer (detta nummer) har visserligen angripits hårt för att inte vara tillförlitliga. Men de säger mer än något annat som kommit fram och ingenting nytt — att meningarna är mycket delade och att det inte finns någon klar majoritetsuppfattning om vigselrätten i Missionskyrkan.

Vid några tillfällen tvingas beslutsfattare göra val som de vet att stora grupper kommer att ogilla. Men de måste ändå välja. Tvekar de fram och tillbaka kan alla bli missnöjda. De kan också bli till åtlöje. Låt det inte få bli så med Missionskyrkans ledning.